ANUL XII. No. 1308 — 8 PAGINI 6 LEI — Vineri 23 Martie 1934

Gazeta Sporturilor

ABONAMENTE
Pe un an . . . . . LEI 1000
Pe şase luni 500
Telefon direcţie 3.26.60

Apare în fiecare LUNI, MIERCURI şi VINERI
Birourile: STRADA INGINER ANGHEL SALIGNY No. 2. — BUCUREŞTI.
Director: E. EMILIAN şi E. MUNTEANU. Prim redactor: N. PAPAGHEORGHE.

PUBLICITATEA
DUPA TARIF
Telefon redacţie şi provincie 3.26.69
Telefon administraţie 3.26.60

CRIZE...

Toate sporturile au traversat o criză.

Intr'o oarecare măsură, footballul. Intr'o extrem de importantă măsură, ciclismul, care la noi — spre deosebire de Occident — este într'o permanentă criză. Boxul a avut de asemeni criza sa.

O perioadă de relaxare — după o ascendenţă impresionant de rapidă — care ameninţa la un moment dat să ia proporţii îngrijorătoare.

Rugbyul a avut deasemeni criza sa. O criză de spectatori de care — — în parte — mai suferă şi acum.

Treptat însă, toate sporturile şi-au reluat ritmul din trecut, reintegrându-se în stima spectatorilor şi refăcându-şi o viabilitate sensibil alterată la un moment dat.

Footballul adună duminical în tribunele terenurilor asistenţe din ce în ce mai numeroase. (Şi din ce în ce mai importante fonduri în visteria grupărilor).

Ciclismul, şi-a confecţionat încet, încet un program a cărui desfăşurare a căpătat din nou atenţia generală.

Rugbyul a început să colecteze rejete pe cari — cândva — s'ar fi jenat să le spere.

Iar boxul, după un pasager şi explicabil declin, şi-a reluat activitatea normală, luptând după criza de spectatori prin care a trecut, prin tr'o criză contrarie, criza unei săli care să poată găzdui numărul din ce în ce mai mare al spectatorilor pe cari îi recâştigă.

S'ar putea spune deci că toate sporturile au intrat în normal. Sau — pentru a preciza şi mai just realitatea — într'un anormal de prosperitate crescândă.

Există însă un sport, care după ce a fost îmbrâncit la o primă cotitură în şanţ, n'a găsit încă sistemul de a se putea pune din nou pe drum bun. Bătătorit.

Un sport care a făcut la noi cea mai rapidă carieră. Concentrând în jurul unei gropi pe care o iniţiativă aerisită la început a transformat-o într'un velodrom destul de acceptabil, multe mii de spectatori.

Dar căreia i s'a restituit apoi scopul iniţial de groapă... a unui sport înmormântat prematur.

Motociclismul.

Cum se explică sinuciderea aceasta a motociclismului care a dovedit la început o putere robustă de viaţă, de popularitate şi de succes? Cine l-a lansat? şi cine l-a îmbrâncit apoi în şanţul din care un sezon întreg s'a străduit anul trecut să iasă, afundându-se mai mult, mai greu şi mai adânc?.

O expunere completă a motivelor este inutilă.

Sunt prea cunoscute aceste motive şi prea des repetate au fost de foştii susţinători ai motociclismului, pentru ca să mai fie necesară o inventariere a gafelor cari au făcut dintr'un sport popular şi de succes, un program de „zidul morţii", lucrat cu reclamă şi ocolit apoi şi de cei mai conştienţi susţinători.

Fiindcă acesta e adevărul.

Din sport autentic, motociclismul a ajuns la noi la derapări de bâlciu, dela asistenţe entusiasmante, la inca sări ridicole. Abia acoperind cheltuielile de afişaj ale unei reclame care înlocuise total calitatea programului.

Este de prisos deci o nouă trecere în revistă a greşelilor cari s'au comis la Velodrom.

Iar aceia cari poartă răspunderea eliminării motociclismului din tr'o popularitate în plină creştere la început? Aceia cari au văzut la un moment dat în popularitatea motociclismului, o sumă de venituri în cari sportul să intereseze din ce în ce mai puţin?

Aceştia nu trebuesc identificaţi?

Nu trebuesc înscrişi în fişa care va divulga pe autorii declinului momentan al motociclismului, sta ilindu-le răspunderile?

Ba bine că nu.

Se legaseră de motociclism prea multe şi prea temeinice nădejdi, pentru ca să fie abandonat acum în poala câtorva tejghetari cari au vrut să-l comercializeze în pofida unei sportivităţi oricât de diluate.

Vor fi curăţite grajdurile. Motociclismul va respira din nou liber. Va reîmbrăca haina de sport real pe care a avut-o la început şi va readuce, pe pistă alergători autentici şi în jurul pistei miile de asistenţi din trecut.

Puţină răbdare numai!...

SFINX.

Sinceritate...

Câtă vreme se va învârti pământul în jurul său şi al soarelui şi câtă vreme se va face sport pe el, sinceritatea va continua să rămână un rara avis mai rar decât piatra filosofală, în eventualitatea că va fi descoperită vre'odată.

Iată mai la vale un exemplu convingător al afirmaţiei noastre. Toată lumea ştie că fostul mare fenomen al curselor pedestre, finlandezul Paavo Nurmi, a încetat de multă vreme să se mai considere amator. Adică din momentul în care federaţia internaţională de atletism i-a aplicat sigiliul de profesionist, sub povara căruia n'a mai putut face răvnita deplasare la Olympiada dela Los Angeles.

Când Nurmi n'a mai avut dreptul să alerge laolaltă cu marile vedete mondiale, când n'a mai putut ironiza cu cronometrul în mână pe minusculii aşi de pretutindeni, presa finlandeză s'a ridicat furioasă împotriva federaţiei internaţionale, pe care a taxat-o cum i-a venit mai bine la îndemână: «o adunătură de zaharisiţi»; «un cenaclu de neputincioşi», «o bandă de tâlhari» şi aşa mai departe.

In definitiv, ce crimă comisese prodigiosul Nurmi în contra principiilor sacrosancte ale amatorismului? A fost prins încasând bani dela impresari? A fost surprins încasând cecuri cari reprezentau contravaloarea unei curse de record? Da de unde... Federaţia, care, din cauza bătrâneţii excesive a membrilor ei nu putea face investigaţii poliţiste, n'a avut nevoe de aceste dovezi peremptorii pentru a pronunţa sentinţa condamnatorie. A dedus însă că Nurmi a călcat legea şi asta în mod absolut... intuitiv. Adică, a făcut următorul raţionament: de vreme ce marele campion nu are o meserie bine definită, bani pe cari îi cheltueşte cu expediţiile transoceanice, cu popasurile de luni de zile la marile hoteluri americane şi cu traiul extrem de comod, nu pot proveni decât de pe urma fructificării comerciale a talentului său atletic. N'a cerut explicaţii prea amănunţite, pentrucă-şi făcuse o convingere inebranlabilă. Care, de altfel, a fost împărtăşită de tot ce este sportiv pe mapamond şi cunoaşte cât de elementar principiul valorificării bunurilor.

Nurmi a fost aşa dar pus la rebut, cu tot protestul furibund al presei finlandeze, care n'a putut să conceapă că «zburătorul» cu statue la Helsingfors a fost eliminat din lumea amatorismului sportiv. Când caracterul şi celelalte calităţi ale lui fuseseră glorificate de o lume întreagă.

Şi acum, chestia cu sinceritatea sau mai bine zis cu lipsa de sinceritate. Aceiaşi presă finlandeză, care afirma anii trecuţi că atâta vreme cât nu există dovezi palpabile de profesionism un atlet nu poate fi scos din rândurile amatorilor, duce o campanie sălbatecă împotriva campioanei mondiale de patinaj artistic, celebra norvegiană Sonja Hennie. Şi cum credeţi că argumentează presa finlandeză? Iată: de unde are bani Sonja Hennie să întreprindă turnee de propagandă în toată Europa, în vagon lits? De unde-şi procură subsidiile unui trai luxos în cele mai mari Palace-uri, decât din specularea bănească a calităţilor ei sportive? Adică exact argumentaţia «zaharisiţilor» dela Federaţia internaţională de atletism cari l-au pecetluit definitiv pe Nurmi.

Şi, în virtutea acestei argumentaţii, presa finlandeză cere, într'un impresionant cor, internarea în lagărul de concentrare profesionist a frumoasei campioane mondiale.

Că cererea este îndreptăţită, nu încape îndoială. Nimeni nu poate afirma cu mâna pe conştiinţă că Sonja Hennie este amatoare. Nici chiar Jeff Dickson, antreprenorul dela Palais des Sports.

Cum rămâne însă cu sinceritatea? Există sau ba? Apreciaţi...

L. R.

D. Jan Şeba, ministrul Cehoslovaciei, ne vorbeşte despre matchul dela Pardubice

Una din cele mai populare figuri ale spectacolelor sportive de toate ramurile, este d. Jean Şeba.

Ministrul Cehoslovaciei la Bucureşti, face parte din elita sportivă şi contează între oamenii oţeliţi la şcoala sporturilor, cari ajunşi la situaţiuni înalte dau o strălucire deosebită mişcării noastre.

Nu e manifestaţie sportivă la care să nu-l întâlneşti pe ministrul Cehoslovaciei. Vara sau iarna, indiferent de genul sportului, d. Jean Şeba, spectator sau practicant, dă o pildă instructivă de marea consideraţie ce se cuvine sportului.

D. Jan Şeba, nu aparţine mişcării, atras numai de frumuseţea spectacolului sportiv. Nu. D-sa face parte din categoria sportivilor cari concomitent cu educaţia intelectuală, n'au neglijat cultivarea fizicului. A fost internaţional de football, recordman cehoslovac la atletism, a prezidat clubul Sparta care a fost la un moment dat unul din cele mai puternice din Europa.

Astăzi este un fervent mânuitor al rachetei, un patinator admirabil şi un skior iscusit. Intr'un cuvânt un sportsman complect.

Amic al ţării noastre, a căutat prin sfat şi faptă să ajute mişcarea sportivă românească. Multe iniţiative au găsit la d. Jan Şeba un sprijin de mare folos.

E bine să se ştie, că, dacă legăturile între sportul nostru şi cel cehoslovac au fost mai active—şi asta în interesul ambelor ţări — în ultima vreme, aceasta se datoreşte con-

tribuţiei de nepreţuit a ministrului sportiv, care este d. Jan Şeba.

In preajma matchului Cehoslovacia-România, înaintea prilejului de a juca pe teren cehoslovac pe care il are echipa naţională română, d. Jan Şeba a binevoit să ne facă următoarea declaraţie:

«Acord evenimentului sportiv de Duminecă, importanţa ce i se cuvi-

JAN ŞEBA

ne. Imi place să constat că românii şi cehoslovacii se întâlnesc pe tărâm sportiv, pentrucă în felul acesta reuşim să interesăm massele la manifestări capabile să însufleţească. Această interesare a masselor o poţi obţine prin manifestări în cari lupta loială între echipele de tinet sportiv să fie elementul principal».

«Anul trecut cu prilejul matchurilor echipei Sparta cu Venus şi Unirea Tricolor, 12.000 de bucureşteni animaţi de spectacolul sportiv au fost pătrunşi de importanţa evenimentului şi cred că ţara noastră a fost servită de o excelentă propagandă.

«Cu prilejul manifestărilor sportive internaţionale, se creiază o atmosferă de cunoaştere mutuală, prietenească şi folositoare.

«Salut evenimentul şi sper că echipa românească va fi primită cum ştiu cehoslovacii să primească ambasadorii sportivi din toate părţile.

«In afară de buna primire, nu mă îndoesc de succesul echipei române. Am avut prilejul să urmăresc footballul românesc şi trebue să recunosc marile progrese cari s'au făcut în ultimii 4 ani. De altfel progresul acesta e general, privind toate sporturile.

In ski, de pildă, cehoslovacii câştigau întotdeauna probele în cari erau reprezentaţi şi românii.

Anul acesta reprezentanţii Cehoslovaciei au fost învinşi.

«Footballiştii români au început să se impună, pentru că se vede la ei o bunăvoinţă de ameliorare şi un elan impunător.

«Sunt sigur că Duminecă, românii vor fi la înălţimea situaţiei, indiferent din cine va fi compusă echipa cehoslovacă.

«Cred că matchul de Duminecă va întări buna prietenie între România şi Cehoslovacia. Urez drum bun şi succes echipei române».

Zarzavagiii, arendaşii noştri

Cum răspunde Senatul universitar unei cerer colective pentru un teren de sport

De când Romcomit-ul şi împrejurimile sale au căzut sub loviturile târnăcopului, cluburile expropriate peste noapte n'au încetat o clipă să facă diligenţele necesare pentru a se statornici în altă parte. Două din ele, Juventus şi C. F. R. sunt angajate — după cum se ştie — în competiţia naţională de football, iar celelalte două, Sportul Studenţesc şi Doherty-Club au rămas cu secţiunile lor de tennis în aer, tocmai în perioada unei activităţi fructuoase.

Terenurile însă nu se inventează peste noapte. Aşa că cele 4 cluburi au început să caute un loc viran pe care să-l amenajeze aşa cum s'o putea, până când s'o milostivi cineva să le ofere ceiace le-a distrus «Cetatea Universitară». Şi au găsit în spatele Venus-ului un câmp întins pe care până se vor construi cine ştie când, unele anexe ale aceleaşi Cetăţi, se cultivă morcovi, varză şi alte zarzavaturi. Cele 4 cluburi s'au adresat aşa dar Senatului Universitar, rugându-l să le pună la dispoziţie o bucată din acest teren, drept compensaţie pentru pagubele imense pe cari le-au suferit prin dărâmarea Romcomit-ului şi a terenurilor împrejmuitoare.

Senatul universitar a ascultat cu mare luare aminte cererea cluburilor văduvite de teren şi le-a răspuns după cum urmează:

— «Vă dăm cu dragă inimă terenul pe care-l solicitaţi, mai ales că apreciem aşa cum se cuvine foloasele mişcării sportive. Numai că veţi trebui să ne plătiţi în schimb o mică chirie anuală de 100.000 lei, adică exact cât ne produce terenul pe care îl cultivă acum zarzavagiii X şi Y, arendaşii noştri. Nu vă cerem o centimă mai mult, pentrucă sportul este aşa şi pe dincolo»...

*

Este, credem, inutil să mai arătăm că tranzacţia nu s'a încheiat, deşi Senatul universitar s'a arătat atât de înţelegător faţă de rosturile mişcării sportive...

Ţara cea mai mică, cu cei mai mulţi campioni...

Un boxeur trebue să ştie mai întâi să se apere; şi apoi să lovească. Şcoala boxului belgian

Din 8 titluri, Belgia deţinea acum un an, cinci titluri europene.

Un succes care, raportat la micimea teritoriului belgian, este cu atât mai remarcabil.

Cărui fapt se datoreşte succesul boxului belgian ? Boxeurilor? Profesorilor?... Iată o întrebare la care va răspunde corespondenţa de mai jos.

ŞCOALA BELGIANA

Bruxelles. — Mai întâi, două principii engleze în materie de box:

1. **Boxul constă în a evita loviturile, mai întâi, şi abia pe urmă în a lovi.**

2. **Boxul este arta «self-defenceului». Arta apărării tale. Nu aceia a atacului.**

Convinşi de adevărul acestor principii, boxeurii belgieni nu se îngrijesc de punch. Ei ştiu că un «ştiinţific» vor câştiga întotdeauna asupra unui «puncheur». Şi că — mai ales — cariera unui «ştiinţific» durează mult mai mult.

Acum câtiva ani, Belgia avea numai «puncheuri».

Era epoca ui Arthur Wyns, fost campion al Europei. Prestigiul acestuia făcuse din «punch» un fel de cult. Boxeurii belgieni nu erau preocupaţi de cât de «lovitură». Să lovească tare.

O concepţie al cărei prototip, a fost după Wyns, Darton.

Odată cu Scillie, concepţia aceasta a clacat.

Şcoala belgiană a evoluat şi a ajuns la principiile ştiinţifice ale lui Gustave Roth.

PATRU ŞCOLI

Boxul este atât de popular în Belgia, încât aproape în toate oraşele belgiene există o sală de box.

«Şcoli» propriu zise însă, nu sunt decât patru.

La Bruxelles, şcoala lui Prémont, managerul lui Roth.

La Liege, şcoala Graf, cu doi elevi cunoscuţi: Sybille şi Petit Biquet.

La Charleroi, şcoala Darton.

Iar la Anvers, şcoala condusă de fostul campion belgian Robin.

BOXEURII

Dintre boxeurii belgieni, cel mai bun puncheur este Kid David, al cărui palmares conţine foarte multe knock-outuri.

Cel mai ştiinţific, este Gustave Roth. (Pe care spectatorii bucureşteni l-au putut controla, în matchul cu Axioti).

Principiul de bază al boxului belgian este tehnica. Un principiu care acum un an, adusese Belgiei cinci din cele opt titluri de campioni europeni. Mai mult decât onorabil, pentru o ţară atât de mică.

Există aici însă maeştri. Maeştri autentici. Cari ştiu ce însemnează boxul, şi au ştiut să impună boxeurilor principiul elementar al artei: **«mai întâi te aperi, şi apoi loveşti!**

Câţi din boxeurii noştri sunt pătrunşi de acest principiu ?... Şi câţi dintre «maeştri ?...

Concursul internaţional al Ligii Braşov patronat de M. S. Regele

Suntem informaţi că Majestatea Sa Regele a acordat Inaltul Său patronaj concursului internaţional de atletism care va avea loc la Braşov în zilele de 7 şi 8 Iulie 1934.

Liga Braşov, care-şi dă toate silinţele pentru reuşita acestui concurs, a invitat printre alţi atleţi consacraţi şi pe Ludwig Wessely, campionul Austriei la decatlon.

Se dă mai mult ca sigur că numărul concurenţilor streini, al celor din ţară, precum şi acel al concurentelor se va ridica la peste 100.

In preajma Budapestei

Cea mai minuţioasă pregătire a unei deplasări internaţionale

Echipa selecţionată a României, sub supravegherea cea mai atentă, se pregăteşte pentru deplasarea la campionatul european de box amator.

LUNGU
OŞCA S. ION

Se fac zilnic pregătiri în vederea marelui eveniment, astfel încât cetitorul are curiozitatea să le cunoască un minut mai curând.

De ce se pleacă la 6 Aprilie?

Mulţi s'au întrebat: «de ce se grăbeşte echipa românească să părăsească ţara la 6 Aprilie, când campionatul începe tocmai la 11»... *Răspunsul este foarte simplu: câteva zile de acomodare cu mediul local sunt absolut necesare unei menţineri perfecte a formei. Şi apoi a existat şi un motiv, să-i zicem aşa, de ordin gastronomic... Managerul echipei, d. Radu Ottulescu a crezut că e mai bine să plece cc boxeurii înaintea Paştilor, pentruca rămânerea lor în Bucureşti o singură zi măcar între micii pascali şi ouăle înroşite, cari se cer mâncaţi tradiţional, adică pe nerăsuflate, ar fi constituit un veritabil atentat la sănătatea lor. Aşa că 6 Aprilie în loc de 7, înseamnă mare lucru.*

Campionatul european de box amator, care se va desfăşura la Budapesta între 11 şi 17 Aprilie, a provocat pretutindeni o emulaţie deosebită. Toate ţările cari şi-au trimis înscrierile la această mare competiţiune, se pregătesc intens. Fiecare se vrea cât mai bine reprezentată şi în posibilitate de a se clasa cât mai onorabil cu putinţă. Veleităţi, desigur, îndreptăţite, însă realizabile numai în măsura în care pregătirea technică a echipelor a corespuns mai mult sau mai puţin cerinţelor unei deplasări de proporţii atât de vaste.

Credem că e bine să afirmăm aci că România poate fi aşezată printre primele ţări cari au înţeles aşa cum trebuie rostul unei pregătiri raţionate. Şi se poate chiar afirma că este prima oară când a făcut absolut tot ce s'a putut face pentru a avea culorile reprezentate în condiţiuni cât mai favorabile.

Nu este mai puţin adevărat însă că şi împrejurările i-au fost cu totul favorabile. Sezonul de iarnă, lipsit de manifestaţiuni pugiliste importante, a dat răgaz federaţiei, managerilor şi boxeurilor, deopotrivă, să organizeze o selecţionare extrem de minuţioasă, am putea spune unică în istoria sportului românesc.

Până la data deplasării mai sunt puţine zile, aşa că am găsit că nu este lipsită de interes o trecere în revistă a situaţiei actuale în lagărul românesc.

Nitescu se antrenează, în fine...

Reprezentantul nostru la categoria mijlocie, Niţescu, a fost după cum se ştie, singurul care n'a vrut — sau n'a putut — să se supună disciplinei severe impusă de o pregătire perfectă. Şi a absentat dela toate antrenamentele pe cari ceilalţi selecţionaţi le fac sub atentă supraveghere. Eri însă a apărut în sala «Tirului» şi a făcut mea culpa indicând bineînţeles, şi motivele lipsei de apel. A fost pus imediat în «lucru» de către Chirilă Dan, care are certitudinea că-l va aduce până în preajma plecării în maximum de formă. In sală, Niţescu se antrenează cu Marin Plăeşu, iar dimineaţa face singur antrenament în aer liber pe terenul Unirea Tricolor.

Toţi selecţionaţii fac greutatea

Federaţia de box, prin organele sale

NIŢESCU
IORDANESCU BORCEA

speciale n'a avut la un moment dat certitudinea că boxeurii selecţionaţi vor putea face până la data plecării greutăţile respective. Mai ales, datorită faptului că nefiind sub observaţie continuă, alimentaţia lor nu poate fi dirijată metodic. Pentru bună precauţiune, toţi boxeurii au fost cântăriţi aseară în mod inopinat în sala Tirului şi absolut toţi au fost găsiţi în limitele categoriilor respective. Ceiace înseamnă că boxeurii noştri sunt într'adevăr conştienţi de sarcina pe care şi-au asumat-o.

Antrenamentul la Şosea

In afară de Niţescu, pe care o simplă chestie de topografie îl obligă să se antreneze singur la Obor, toţi ceilalţi fac în fiecare zi antrenament în aer liber la Şosea, sub supravegherea lui Lucian Popescu. Această latură a antrenamentului, care a dat întotdeauna roade excelente, va fi de data aceasta hotărâtoare pentru buna formă a reprezentanţilor noştri.

In celelalte tabere, activitate intensă.

Dintre celelalte ţări participante, Ungaria pare a fi cea care este mai la punct cu pregătirile. De altfel, ve cinii noştri, cari organizează acum pentru a doua oară campionatele

(Continuarea în pagina II-a)

Excursiunea noastră la Budapesta

Marţi se închid înscrierile

Sportivii cari vor să însoţească echipa României la Budapesta, să ne trimită cât mai curând adeziunile lor. Inscrierile nu vor mai fi deschise decât câteva zile.

Am publicat toate informaţiile asupra splendidei călătorii, pregătită pentru cei cari vor să sprijine echipa română de box amator.

Programul excursiunei noastre e cunoscut.

Sportivii bucureşteni trebue să se grăbească şi în cele câteva zile, cât vom mai primi înscrierile, să-şi reţină locurile.